

Hvad er sandhed?

Pilatus spurgte Jesus: "Hvad er sandhed?" Og han spurgte uden at få svar.

Siden da er det samme spørgsmål blevet stillet igen og igen, og i de fleste tilfælde uden at spørgeren i virkeligheden ønskede at få et svar. Mange har forsøgt at svare, men kun få har fundet det rigtige svar og endnu færre har accepteret, at Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne er sandheden, og at han også er vejen og livet, der er en integreret del af sandheden.

Jesus er sandheden. Og fordi Jesus er Guds søn, og derfor selv er Gud, er sandheden absolut, ligesom Gud er absolut.

Det medfører, at fordi et udsagn er sandt, er det ikke nødvendigvis sandheden.

Et eksempel:

Vi måler en bils hastighed til at være 80 km i timen, hvis vi kan tillade os at se bort fra måleusikkerheden, så er det sandt, når vi siger, at bilen kørte 80 km i timen. Men usikkerheden betyder, at vort udsagn kun er relativt sand og slet ikke absolut. Og sådan er det med alle vore målinger og iagttagelser. De kan være meget nøjagtige og meget brugbare på trods af, at de aldrig bliver andet end relative.

Nu kan man indvende, at eksemplet er af taget fra den fysiske verden, mens udgangspunktet er af åndelig karakter, nemlig at sandheden er personen Jesus. Det gør egentlig ikke den store forskel, for der står skrevet, at "Ordet (Jesus) blev kød og tog bolig iblandt os."¹ Det betyder, at sandheden kom fysisk ind i verden som et menneske, der ved sin tilstedeværelse og ved sine ord forkyndte sandheden, fordi han var sandheden. Og fordi han gjorde det, slog man ham ihjel ved at korsfæste ham.

Et andet eksempel:

Vi udtaler os gerne om vore medmennesker, men ikke alt, hvad vi siger, er lige positivt. Det kan godt være, at det vi siger, er sandt, men hvis det siges uden kærlighed, er det ikke sandheden.

Apostelen Johannes skriver: "Og vi har lært den kærlighed at kende, som Gud har til os, og vi er kommet til tro på den. Gud er kærlighed, og den, som bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham." 1.Joh.4:16.

At tro på kærligheden eller at blive i kærligheden, er det samme som at tro på Jesus, der er Guds kærlighed til os. Sandheden og kærligheden er et og det samme: Det er Jesus. Derfor gælder det, at enhver udtalelse kun kan være af sandheden, hvis den er sagt i kærlighed – uanset hvor sand den i øvrigt måtte være i menneskelig forstand. Sandheden er altid forløsende og kærlig. Sandheden er vejen og livet – også for den eller dem, vi taler sandt om, selv når vi ikke gør det i kærlighed.

1. I 1.Joh.4:2-3 står der, at "enhver ånd, der bekender, at Jesus er Kristus, kommen i kødet er af Gud." Sagt lidt anderledes: Når vi taler om det åndelige, så er vi kun i overensstemmelse med sandheden, når vi samtidig fastholder, at Jesus Kristus er kommet fysisk i kød og blod (i modsætning til ånden). Med andre ord: Jesu tilstedeværelse (sandheden) er lige så fysisk, som den er åndelig, for de to sider hører uløseligt sammen. Derfor gælder det for enhver kristen, at alt i hans liv, både det fysiske og det åndelige er indesluttet i sandheden, fordi det ikke længere mig, der lever, men Kristus, der lever i mig.

At udtale sig som genfødt kristen eller som Guds udvalgte indebærer et ansvar, som får konsekvenser, som Bibelen har flere eksempler på.

Da Lazarus er død og begravet, kommer Jesus til Bethania, hvor Lazarus boede sammen med sine søstre Martha og Maria. (Joh.11). Da Martha hører, at Jesus er på vej, går hun ham i møde og siger til ham: "Herre, havde du været her, var min bror ikke død." Og det er så sandt, som det er sagt, men det er ikke sandheden. Det bliver det først, da Martha føjer til: "Men selv nu ved jeg, at alt, hvad du beder Gud om, vil Gud give dig." Hun aflægger det vidnesbyrd, at selv når alt menneskeligt håb er ude, da hviler hun i troen på Jesus. Resultatet af hendes bekendelse af sandheden fører ikke umiddelbart til opvækkelse af Lazarus, men til noget langt større, for Jesus siger til hende: "Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?"

Den anden søster Maria går i modsætning til Martha ikke ud for at møde Jesus. Hun bliver hjemme hos de jøder, der er kommet for at trøste hende. Hun har sikkert håbet, at Jesus var kommet, mens Lazarus var syg, for de havde jo set, at Jesus kunne helbrede de syge. Men nu er Lazarus død, og for Maria er der ikke længere noget håb, og derfor kan hun lige så godt trøste sig med denne verdens medfølelse. Men så kommer Martha og siger i stilhed til hende: "Mesteren er her og kalder på dig." Da rejser hun sig og går ud til Jesus sammen med dem, der er kommet for at trøste hende. Og hun siger til Jesus: "Herre, havde du været her, var min bror ikke død." Det er nøjagtig de samme ord som Martha brugte, og de er forsat sande, men Maria har ingen fortsættelse, intet troens vidnesbyrd. Derfor ender hendes ord med at blive en anklage: "Hvis du havde været her var min bror ikke død!" Og som i Marthas tilfælde udebliver Jesu reaktion ikke. Der står, at "da nu Jesus så hende græde og så de jøder, som var kommet med hende, græde, harmedes han i sin ånd og blev heftigt bevæget." Hvorfor harmes Jesus? Fordi Maria af alle burde bekende sin tro. Hun havde tidligere siddet ved Jesu fødder og lyttet til hans ord og fået det vidnesbyrd, at hun havde valgt den gode del, der ikke skulle tages fra hende. Men her svigter hun og giver ikke sandheden sit vidnesbyrd.²

De to søstre siger altså de samme sande ord. Men kun Marthas vidnesbyrd herliggør sandheden, mens Marias ord bliver en anklage mod sandheden.

I det gamle testamente er der (4. Mos. 13 og 14) en beretning, der minder om det samme. Efter at Moses havde udsendt 12 spejdere for at få underretning om det land og det folk, som Gud havde lovet israelitterne, og som de skulle indtage efter Guds løfter, kom spejderne tilbage og aflagde beretning for Moses.

Alle 12 sagde det samme om landet: "Vi kom til Landet, du sendte os til; det er sandelig et land, der flyder med mælk og honning, og her er frugt derfra; men stærk er folket, som bor i landet, og byerne er befæstede og meget store." De ti af spejderne konkluderer på den baggrund: "Vi kan ikke drage op imod dette folk, for det er stærkere end vi!" Men to af spejderne, Josva og Kaleb sagde: "Hvis Her-

² Til billedet af Maria hører, at hun på trods af sin vantro får lov at se Guds herlighed i en sådan grad, at hun efterfølgende ofrer en formue (en hel årsløn) på at salve Jesus fødder forud for hans lidelse og død. Derved bliver Maria's vantro og efterfølgende tilbedelse af Jesus et sandt og levende vidnesbyrd til trøst for dem, som genkender forløbet fra sig selv. Joh.12:1-11.

ren har behag i os, vil han føre os til det land og give os det, et land, der flyder med mælk og honning." Vidnesbyrdet om landet og folket var de alle enige om, - og det var sandt. Men kun to af de tolv åbenbarede sandheden for Israel ved at vidne om og fastholde Guds tilsagn og løfte.

Heller ikke i dette tilfælde udebliver resultatet, for Gud er hellig og nøjeregnende med sit navns ære. Der står, at "de mænd, der havde talt nedsættende om landet, fik en brat død for Herrens åsyn, kun Josva, Nuns søn, og Kaleb, Jefunnes søn, blev i live af de mænd, der var draget hen for at undersøge landet." 4.Mos.14:37-38. De ti spejderes svigt i form af tavshed i forhold til Guds løfter fik fatale følger ikke alene for dem selv, men for hele Israels folk, der troede på de ti spejderes ord. I hele 40 år måtte Israel vandre i ørkenen indtil alle, der var udvandret fra Ægypten, var døde. Kun Josva og Kaleb kom ind i det forjættede land som de eneste af deres slægtled, fordi de med deres ord åbenbarede sandheden og gav Gud ære.

* * *

Hvorledes forholder det sig da, når en gruppe af åndelige ledere i Danmark udfærdiger et skrift med 21 teser om åndsfrihed og undlader at give Guds navn ære. I skriftet nævner man ikke med ét eneste ord, at "Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, dér er frihed." Og man end ikke så meget som antyder, at Jesus har sagt: "Hvis altså Sønnen får frigjort jer, skal I være virkelig frie." Joh.8:36.

Sandheden, Guds vidnesbyrd er, at kun den, der er i Jesus, er virkelig fri, og at kun der, hvor Herrens Ånd er, er der sand åndelig frihed. De åndelige ledere kan ikke være uvidende om Guds klare tale, og selv om indholdet af de 21 teser måtte være sandt, så er det ikke sandheden, for de åndelige ledere har fortiet sandheden i lighed med de spejdere, der heller ikke gav Gud æren.

Hvilke konsekvenser får det nu for de ledere, som svigtede deres høje kald? Og hvordan med den menighed, som de er sat til at være hyrder for? Hvor forførende det end måtte være, så vidner sandheden, at Gud ikke har forandret sig. Han er evigt uforanderligt den samme.

Om åndsfrihed siger Guds ord:

Åndsfrihedens grundlag:

Herren er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed. 2. Kor.3:17.

Åndsfrihedens grundlov:

Du skal elske din næste som dig selv. Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Derfor er kærligheden lovens fylde. Rom. 13:9b-10.

Åndsfrihedens konsekvens:

Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv, og se ikke hver på sit eget, men også på de andres. Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus. Fil. 2:3-5.